

Arrest

nr. 81 315 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat O. PIRARD en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 6 augustus 2009 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 november 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in, verklarende dat hij het Rijk is binnengekomen op 1 juli 2009. Uit het Eurodacverslag van 4 november 2009 bleek dat verzoekers vingerafdrukken op 23 februari 2009 in Frankrijk en op 29 januari 2009 in Hongarije werden genomen. Verzoeker heeft zowel in Frankrijk als in Hongarije een asielaanvraag ingediend. Op 13 januari 2010 wordt met toepassing van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), een terugnameverzoek gericht aan Hongarije. Op 22 januari 2010 stemt Hongarije uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker.

Op 3 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard.

Op 18 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dezelfde dag wordt eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Tegen deze beslissingen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die worden verworpen bij respectievelijk arrestnr. 50 307 van 27 oktober 2010 en arrestnr. 47 770 van 3 september 2010.

Op 18 juni 2010 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 26 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 25 oktober 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkenen niet aanhalen dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Het feit dat deze aanvraag niet enkel wordt bekeken in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals deze bestond op het moment van de indiening van de aanvraag, maar ook op basis van de vernietigde instructie, is een gunstmaatregel die aan betrokkenen wordt toegestaan.

Gelet op het feit dat betrokkenen pas sinds 2009 in België verblijven en niet aantonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie, zoals omschreven in de vernietigde instructie van 19.07.2009, bevinden,

voldoen zij niet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de instructie.

Betrokkenen beweren dat zij zich geïntegreerd hebben, hier duurzame sociale bindingen hebben, bereid zijn minstens één van de landstalen te leren, over goede kwalificaties en talenkennis beschikken voor de arbeidsmarkt, werkbereid zijn, in hun eigen levensonderhoud willen voorzien, een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en hier het centrum van hun belangen hebben. Zij leggen echter geen enkel bewijs ter staving van hun beweringen voor. De loutere bewering dat betrokkenen zich geïntegreerd hebben, volstaat niet als grond voor regularisatie. Bovendien doen eventuele elementen van integratie niets af aan de overige voorwaarden die gesteld worden in de instructie van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid, namelijk de problemen die betrokkenen ondervonden in het land van herkomst en de verwijzing naar de regularisatiewet van 1999. Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu hij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 1512.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkenen halen aan dat zij veel problemen hadden in hun land van herkomst en gediscrimineerd werden, omwille van hun Roma etnie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat zij geen enkel bewijs voorleggen ter staving van deze bewering. De loutere vermelding van het feit dat men problemen had in het land van herkomst, kan niet weerhouden worden als grond voor een verblijfsregularisatie. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slecht voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoekers dienden op 04.11.2009 een asielaanvraag in. Doordat betrokkenen reeds eerder een asielaanvraag hadden ingediend in Hongarije, werd om de overname verzocht. De Hongaarse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de terugname op 21.01.2010. Bijgevolg is Hongarije gelast met de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken een bijlage 26quater met het bevel om het grondgebied te verlaten af op 18.06.2010, aan betrokkenen betekend op 25.06.2010. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de procedure — namelijk iets minder dan acht maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van “tegenstrijdigheid en dus afwezigheid van motivering, het algemene principe van behoorlijk bestuur, het algemene principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak”

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“De franstalige versie van het bestreden beslissing ze

« ... Monsieur le Bourgmestre ,

Me référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9BIS de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire , le séjour , l'établissement et l'éloignement des étrangers , tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 , qui vous a été adressée le 15.06.2009 par A.D. (...) ...»

De nederlandse versie van het bestreden beslissing zegt juist :

« ... Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2009 werd ingediend door A.D. (...) ...

Hoewel betrokkenen niet aanhalen dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9BIS van de vreemdelingenwet »

Maar er werd geen aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de 15.12.1980 die op datum van 15.06.2009 ingediend door de Heer A.D. (...):

Er werd juist een aanvraag om machtiging tot verblijf, op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de 15.12.1980 , die op datum van de 18.06.2010 ingediend door Mevrouw H.S. (...), de vrouw van de Heer A.D. (...);

De formele motivering is dus niet correct ;

De Raad van State heeft al beslist :

« Des lors que l'Office des Etrangers ne tire aucune conséquence particulière de chacun des motifs qui fondent la décision attaquée n'établit aucune hiérarchie entre ces mêmes motifs mais conclut simplement au rejet de la requête , il y a lieu de considérer que c'est l'ensemble des motifs énoncés dans la décision attaquée qui ont conduit l'Office des Etrangers et prendre la décision dont recours ; Cela étant il s'avère impossible de déterminer si l'Office des Etrangers aurait pris la même décision sur base des motifs de la décision attaquée qui s'avèrent en définitive établis » (C.E. 06.07.2007 n°173.289)

Dat is het geval in casu ;

Voor de rest de verwerende partij gebruikt een stereotype motivatie ;

De verwerende partij heeft manifest geen rekening gehouden met de familie toestand van Mijnheer A. (...) die is de vader van 3 kinderen :

A.D. (...) geboren op 24.01.1993 A.S. (...) geboren op 11.04.1994 A.S. (...) op 20.07.2004

Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen «l'obligation de motivation formelle a laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, par conséquent , que la décision lasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et c't la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet ... une décision doit reposer sur des motifs adéquats , pertinents , admissibles en droit et exacts en fait » (Arrêt Conseil du Contentieux des Etrangers n°39 898 du 08.03.2010 dans l'affaire 46.747/III)

Zie ook arrest van de RvV van de 29.01.2009 , nr 22 305 ;

De Raad van State heeft al beslist :

« le principe de bonne administration visé dans le présent recours impose à l'autorité administrative l'obligation de se livrer à un examen complet des circonstances concrètes de l'affaire et dès lors de tenir comme de l'ensemble des éléments du dossier et non d'avoir égard seulement aux éléments défavorables de celui-ci » (C.E. n°127.613 van de 30.01.2004)

Le Conseil du Contentieux des Etrangers heeft al beslist :

« ...Le Conseil constate toutefois qu'alors que la partie défenderesse était informée des éléments susmentionnés pouvant entraîner une atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'état belge , en cas d'éloignement du requérant , elle s'est abstenue de motiver l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision attaquée de refus de prise en considération d'une demande d'asile sur aucun de ces points.

Force est dès lors de conclure qu'en donnant l'ordre de quitter le territoire au requérant , la partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 71/5 de l'arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire , le séjour ,l'établissement et l'éloignement des étrangers en violation des obligations qui lui incombent au regard des instruments internationaux précités... » (Conseil du Contentieux des Etrangers n°24.538 van de 13.03.2009)

Le Tribunal de Première Instance de Bruxelles heeft al beslist :

«...Que les droits consacrés par l'article 3 de la CEDH sont des droits absolus qui s'imposent aux Etats membres ; que si ceux-ci ont le pouvoir de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux sur leur territoire, ils doivent néanmoins tenir compte de l'article 3 de la CEDH qui consacre une valeur fondamentale dont les garanties doivent, s'appliquer indépendamment de la nationalité ou de la régularité de la situation administrative de l'intéressé sur le territoire voy. Cour Eur. Dr. Homme 02.05.1997 D/Royaume Uni ; 17.12.1996 Ahmed/Autriche et 15.11.1996

Chahal/Royaume Uni ; Bruxelles 04.05.1999 en cause Swahla Assam /Etat Belge 1998/KR/531 Bruxelles 07.09.2006 en cause Tvhilengi / Etat Belge 2002/KR/445) ;

Que les articles 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme ouvrent également en faveur de leur bénéficiaire des droits subjectifs (Tribunal de Première Instance de Bruxelles 18/05/2007 n°07/227/C X c/ Etat belge gepubliceerd in Revue du droit des étrangers , n°143 , avril-mai-juin 2007 , p.175)

In de zaak A. (...) , de verwerende partij heeft een automatische toepassing gemaakt van art. 9BIS van de vreemdelingenwet van de 15.12.1980 zonder de familie toestand van Mijnheer A. (...) en artikel 8 van en het Convention européenne des droits de l'homme te studeren ;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers raadsman zich vergist nu hij meent dat de beslissing dient gegrond te zijn op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die door het voltallige gezin werd ingediend op 18 juni 2011. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat er op 18 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 26 oktober 2010 deze aanvraag ontvankelijk verklaarde. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 15 juni 2009 wel degelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat dienaangaande nog geen beslissing werd genomen. De bestreden beslissing wijst bovendien op de aanvraag van 15 juni 2009 met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend zodat er geen twijfel kan bestaan dat de bestreden beslissing werd genomen ingevolge deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder correct artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond van de bestreden beslissing heeft toegepast.

Waar verzoeker wijst op een discrepantie tussen de Franstalige versie en de Nederlandse versie van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker zich vergist waar hij de mening lijkt te zijn toegedaan dat de ene versie een vertaling zou zijn van de andere. De bestreden beslissing werd genomen in het Nederlands en ook de motieven werden volledig in het Nederlands opgesteld. Evenwel gebeurde de kennisgeving via de burgemeester van Verviers, die in het Frans werd aangeschreven door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Franse versie waar verzoeker naar verwijst, betreft dan ook de loutere kennisgeving van de bestreden beslissing. Bovendien ziet de Raad niet in over welke tegenstrijdigheid het zou gaan, nu zowel de kennisgeving als de motieven van de bestreden beslissing wijzen op de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 15 juni 2009. Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24.08.1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

De bestreden beslissing gaat in op de door verzoeker in zijn aanvraag van 15 juni 2009 aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken, zodat geenszins sprake is van een stereotiepe motivering. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt in tweede instantie dat geen rekening werd gehouden met zijn familiale toestand. Hij wijst op het feit dat hij de vader is van drie minderjarige kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag werd ingediend door zowel verzoeker als zijn echtgenote en hun vier kinderen. Nergens blijkt dat het element dat hij de vader is van drie minderjarige kinderen of de specifieke gezinssituatie is aangehaald als grond voor het verkrijgen van een verblijfsrecht. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid dienaangaande niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening hield met de gezinssituatie, nu de beslissing niet enkel aan verzoeker doch ten aanzien van het voltallige gezin, inclusief de minderjarige kinderen werd genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan met welke elementen die van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden, bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat geenszins wordt getwijfeld aan het feit dat verzoeker met zijn echtgenote en hun vier minderjarige kinderen een gezin vormen. Evenwel blijkt dat geen van de gezinsleden gemachtigd wordt tot een verblijfsrecht. Bovendien is de draagwijdte van de bestreden beslissing ook beperkt tot de vaststelling dat aan verzoeker en zijn familie geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel. Uit niets blijkt dat verzoeker zou worden gescheiden van zijn minderjarige kinderen of van zijn echtgenote, zodat hij niet aantoonde op welke wijze artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN